

vinde det samme Beløb ved at spille en anden Dag. Ja, det Raisonnement vilde gælde i det Mar, hvor der er 2 Gange Saaste, men ikke i Mar. Vi have kun den ene Dag, hvor Teatret kan være fuldstændig sikkert paa, hvad det end spiller, at have udsolgt Hus, men den Dag har Teatret unbladt at spille, og saa kan det ikke nytte, at det til Gengæld spiller den sidste Dag i Maj eller paa Slutningen af Sæsonen, thi saa er der ikke Udfigt til at saa den Indtægt, som man vilde have haft af hin Forestilling. Den Ting kan den ærede Minister ikke forsvare. Vi have i dette Ting, alle paa det bestemteste erklæret, at vi nærede Mistillid til den nuværende finansielle Ledelse af Teatret, at vi ansaa den Ledelse, Teatret nu er undergivet, for at være en saadan, at den absolut maatte føre til Ruin. Den ærede Minister vilde ikke indrømme, at Nedsættelsen i Fjor af Bevillingen til ekstraordinære Understøttelser fra 10,000 Kr. til 6,000 Kr. paa nogen Maade skulde indeholde et Fingerepeg om, at man her i Tinget var misfornøjet med Teatrets Ledelse. Det kan da ikke være andet, end at den ærede Minister maa enten have overhørt eller glemt, hvad jeg som Ordfører den Gang udtalte om dette Spørgsmaal. Da min Udtalelse derom altsaa er gaaet i Glemme, haaber jeg at have den ærede Formands Tilladelse til at oplæse ganske saa Ord af min Udtalelse, som ville findes i Folketingets Forhandlinger i forrige Samling, Sp. 4365. Der staar: "Naar vi nu altsaa foreslaa at foretage en Nedsættelse af denne Konto, saa ligger deri, at vi ønske paa en følelig Maade at tilkendegive denne vor Mistillid til Teatrets Ledelse, idet vi vilde sige, at Understøttelser ud over de faste Gager ere efter vor Mening usornødne til et Personale, der ikke ved sin Virksomhed kan bringe en bedre Status til Veje ved det kongelige Teater end den, der for Øjeblikket opnaas, og at altsaa i ethvert Tilfælde, hvis man nogen Sinde skulde kunne vente, at Udvalget skulde kunne slutte sig til en saadan Bevilling, maatte det være under en Ledelse, som gav et bedre finansielt Resultat end den nuværende." Efter hvad der er almindelig Brug her i Tinget, tror jeg nok at turde sige, at naar Ordføreren i en Sag, hvor Udvalget har gjort en ensstemmig Indstilling, som uden Afstemning vedtages her i Tinget, motiverer denne Indstilling paa den Maade, det i dette Tilfælde er slet paa, staar denne Motivering som Tingets, selvfølgelig forudsat at den ikke modsiges fra nogen Side, og det blev min Motivering ikke. Jeg tror

altsaa, at jeg er fuldstændig berettiget til at sige, at dette Ting har i forrige Samling ved at nedsætte den omtalte Bevilling udtalt, at det nærer den bestemteste Mistillid til den nuværende Ledelse af det kongelige Teater. Men, siger den højtærede Minister, det er galt, naar I alle sammen ere enige om, at Teaterchefen ikke duer; naar alle Menneker ere enige om det, naar alle sige, at det er galt derovre, og at Teaterchefen ikke er sin Post voksen, saa er det temmelig sikkert, at man har Uret! Det er dog et lidt løjerligt Raisonnement. Er det Meningen, at hvis alle ere enige om, at det er en fortræffelig Teaterchef, saa duer han ikke? Ja, naar man gaar ud fra, at det, som alle Menneker mene, er galt, saa maa det jo blive Resultatet, at hvis alle vare enige om, at han var dygtig og sin Plads voksen, saa burde han gaa sin Vej. Jeg tror dog ikke, det er den højtærede Ministers Mening; men det var det, han udtalte, da han sagde, at det var en Løb, som alle Teaterchefer vare underkastede, og at man da ikke kunde regne med, hvad alle Menneker sige. Jeg tror virkelig, at naar der foreligger en saa ensstemmig Udtalelse fra dette Tings Side, er man berettiget til at forlange, at der tages Hensyn dertil, og i alt Fald berettiget til at udtale sin Misfornøjelse, naar der ikke tages Hensyn dertil. Men for øvrigt glædede det mig at høre, at den højtærede Minister dog mente, der var en Mulighed for ved fortsat Underhandling at komme til et bedre Resultat angaaende det kongelige Teater end det, der for Øjeblikket er. Den højtærede Minister mente, at der var en Diagonal mellem de forskellige Anskuelser, som mulig kunde vise sig at være den rette Vej. Ja, vi vide jo alle sammen, at alle Bevægelser her i Livet, der frembringes ved forskellige Kræfter, følge Diagonalen i Kræfternes Parallelogram, og for saa vidt vi fra vor Side kunne komme til at øve nogen Indflydelse paa, at denne Diagonal kommer til at ligge saa nær ved vore Anskuelser som muligt, saa er jeg temmelig sikker paa, at saa vil den højtærede Minister ogsaa her i Tinget finde al mulig Smødekommen ved sine Bestræbelser for at ordne Forholdene ved det kongelige Teater paa en anden Maade end nu, nemlig paa en saadan Maade, at Teatret ikke kommer til at koste Staten saa overordentlig mange Penge, som det gør nu for Øjeblikket.

Jeg maa ogsaa her under dette Ministerium omtale en enkelt Sag, som først er kommen frem, efter at jeg havde haft Ordet forrige Gang. Det er nemlig foranlediget ved en Artikel, som stod i et